

ובו התלבן אדם הראשון שהוא ישראלי, שלא עבר על ויצו, שהוא עבודה זרה, אחר כך התלבש ביצחק ונצטרף ואמר אל תעש לו מאומה, שאותו שנצטרף בו לא עשה דבר, שלא עבר על שפיכות דמים, וכן יעקב התגלגל בו כשירד לגלות מצרים (שלחן ארזי), שפחד שלא יהיה עולה. באותו זמן אמר לו הקדוש ברוך הוא אל תירא מרדה מצרימה וגומר, אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלה גם עלה.

תקון שלישי

בראשית שם אר"י של הקרבן, שהיה יורד על הקרבן בדמות ארי אוכל הקרבנות, וזהו ראשון לחיות שהיו אוכלים קרבנות. אמר לו רבי אלעזר: ולמה היו יורדות חיות לאכל קרבנות? אמר לו: בני, ארבע חיות הן בפסא, אריה שור נשר אדם, ובגוף האדם ארבעה יסודות שממנים עליהם ארבע חיות, שהנפש כלולה בהם, ומשום זה פרנסת הנפש מארבעה הללו. כשחטא אדם בארבעה היסודות שלו, כאלו חטא בנפש, זהו שפתיב מאשר חטא על הנפש, ובאותו זמן נפרדו מים מאש ורוח מעפר.

שמעפר יוצאים זרעים, שהם פרנסה של אדם, ומהמים החיות, שהן פרנסה של ארי, ומאש בהמות, שהם פרנסה של שור, ומהרוח עופות, שהם פרנסה של נשר, וכשחטא בהם, נפרדו היסודות, ויש בהם מחלקת שהיא פרוה, ועולה שם יהו"ה מהם, ונכנס יצר הרע שהוא סמא"ל שטן, שיהו"ה לא שורה

באברהם לשזבא ליה אלא איהו ממש, בגין דקני על שמייה, וביה אתלבן אדם הראשון דאיהו ישראלי, דלא עבר על ויצו דאיהו עבודה זרה, לבתר אתלבש ביצחק ואצטרף ואמר (בראשית כב יב) אל תעש לו מאומה, דההוא דאצטרף ביה לא עבד מדעם, דלא עבר על שפיכות דמים, וכן יעקב אתגלגל ביה, פד נחת לגלותא דמצרים (דחוצה לארץ) דדחיל דלא הוה סליק, בההוא זמנא אמר ליה קודשא בריך הוא (שם מו ג) אל תירא מרדה מצרימה וגומר, אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלה גם עלה.

תקונא תליתאה.

(זהו תקון כ"ד).

בראשית תמן אר"י דקרפנא, דההו נחית בקרפנא בדיוקנא דארי אכיל קרבנין, ודא איהו קדמאה לחיוון דהו אכלי קרבנין. אמר ליה רבי אלעזר ואמאי הו נחתין חיוון למיכל קרבנין, אמר ליה ברי ארבע חיוון אינון בכרסיא, אריה שור נשר אדם, ובגופא דבר נש ארבע יסודי, דממנן עלייהו ארבע חיוון, דנפש כלילא בהון, ובגין דא פרנסה דנפשא מאלין ארבע, פד חאב בר נש בארבע יסודי דיליה פאלו חאב בנפשא, הדא הוא דכתיב (במדבר ו יא) מאשר חטא על הנפש, ובההוא זמנא אתפרש מיא מאשא ורוחא מעפרא.

דמעפרא נפקין זרעין דאינון פרנסה דאדם, וממיא חיוון דאינון פרנסה דארי, ומאשא בעירין דאינון פרנסה דשור, ומרוחא עופין דאינון פרנסה דנשר, וכד חב בהון אתפרשן יסודין ואית בהון מחלוקת דאיהו

פרוודא, וסליק שם יהו"ה

בפרוד, וסוד הדבר - חלק לבם
 עתה יאשמו, ומשום זה צריך
 קרבן מהמינים הללו שחטא בהם
 לקרב בהם, אותם ארבעה
 יסודות שיש בהם פרוד, ובאותו
 זמן שמתקרבים היסודות זה לזה,
 מיד יורד הקדוש ברוך הוא
 עליהם ובורח השטן, ואם לא
 בורח, הרי אש הקרבן שורפת
 אותו. זהו שכתוב והאש על
 המזבח תוקד בו.

וסוד הקרבנות, עוד ובשר
 תלבישני ובעצמות וגידים
 תסוככני. העור הוא לבוש האדם,
 זהו שכתוב ויעש יהוה אלהים
 לאדם ולאשתו פתנות עור
 וילבשם, אם זכה - פתנות אור
 מרקמים ממצוות עשה, ששכרם
 לעולם הבא, שהוא האור הגנוז
 לצדיקים, ואם לא זכה - עור
 הנחש שכולל ארבעה יסודות,
 ששם רשומות מצוות לא תעשה
 שאדם עבר עליהן, ומשום זה
 בארו בעלי המשנה, עונותיו של
 אדם חקוקים לו על עצמותיו,
 וקרוי העור של האדם מצוות
 עשה, שהם קרוב של אותיות
 שמו של הקדוש ברוך הוא.

ועליהם נאמר אדם פי יקריב מכם
 קרבן, מכם ודאי, להוציא עור
 הנחש שבו מרקמים מצוות לא
 תעשה, ואדם שעובר עליהם
 נאמר בו אדם להכל דמה ימיו
 כצל עובר, אדם פי ימות באהל,
 פי ימות ודאי, וזוהי הקרבת
 הקרבן של עשו, יצר הרע,
 שנאמר בו יקם אבי ויאכל מציד
 בנו. הבשר הוא שבר מן שברים,
 והוא אדם, מצד של החיה שהוא
 שור, בשר חי, בשר טהור, ויש
 אחר של בשר בשדה טרפה,
 ששורה בו רוח הטמאה, מלאך

מזיהו, ועאל יצר הרע דאיהו סמא"ל שטן,
 דיהו"ה לא שריא בפרודא, ורזא דמלה (הושע
 י ב) חלק לבם עתה יאשמו, ובגין דא צריך
 קרבנא מאלין מינין דחב בהון, לקרבא בהון,
 אינון ארבע יסודין דאית בהון פרודא,
 ובההוא זמנא דמתקרבין יסודין דא לגבי דא,
 מיד נחית קודשא בריך הוא עלייהו וברח
 שטן, ואי לא ברח הא אשא דקרבנא אוקיד
 ליה, הדא הוא דכתיב (ויקרא ו ה) והאש על
 המזבח תוקד בו.

ורזא דקרבנין (איוב י יא) עור ובשר תלבישני
 ובעצמות וגידים תסוככני, עור איהו
 לבושא דאדם, הדא הוא דכתיב (בראשית ג
 כא) ויעש יהוה אלהים לאדם ולאשתו
 פתנות עור וילבישם, אם זכה פתנות אור
 מרקמן מפקודין דעשה, דאגרא דלהון
 לעלמא דאתי דאיהו אור הגנוז לצדיקיא, ואם
 לא זכה משכא דחויא דכליל ארבע יסודין,
 דתמן רשימין פקודין דלא תעשה דעבר פר
 נש עלייהו, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין
 עונותיו של אדם חקוקים לו על עצמותיו,
 וקריבו דמשכא דאדם פקודין דעשה, דאינון
 קריבו דאתון דשמא דקודשא בריך הוא.

ועלייהו אתמר (ויקרא א ב) אדם פי יקריב מכם
 קרבן, מכם ודאי, לאפקא משכא
 דחויא דביה מרקמין פקודין דלא תעשה,
 ואדם דעבר עליהו אתמר ביה (תהלים קמד ד) אדם
 להכל דמה ימיו כצל עובר, (במדבר יט יד) אדם
 פי ימות באהל, פי ימות ודאי, ודא איהו קריבו
 דקרבנא דעשו יצר הרע, דאתמר ביה (בראשית
 כז לא) יקם אבי ויאכל מציד בנו. בשר איהו
 שבר מן שברים, ואיהו סומק, מסטרא דחיה

דאיהו שור, בשר חי בשר טהור, ואית (דף קמ"ו א) אחרא דבשר בשדה